

C215 – BIN18

V L A A M S   P A R L E M E N T

Zitting 2006-2007

19 juni 2007

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, BESTUURSZAKEN,
INSTITUTIONELE EN BESTUURLIJKE HERVORMING
EN DECREETSEVALUATIE

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Frans Wymeersch tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de noodzaak om de resterende federale bevoegdheden inzake landbouw over te hevelen naar de gewesten	1
Vraag om uitleg van de heer Koen Van den Heuvel tot de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme, over de gebrekkige oplevering van de informaticatoepassing voor het Budget Economisch Advies (BEA)	3
Vraag om uitleg van de heer Jef Tavernier tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de interpretatie van artikel 236 van het Gemeentedecreet	5
Vraag om uitleg van mevrouw Joke Schauvliege tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de aanbevelingen van het agentschap voor Binnenlands Bestuur inzake het opstellen van een gemeentelijk strategisch plan	8

Voorzitter: de heer Kurt De Loor

Vraag om uitleg van de heer Frans Wymeersch tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de noodzaak om de resterende federale bevoegdheden inzake landbouw over te hevelen naar de gewesten

De voorzitter: De heer Wymeersch heeft het woord.

De heer Frans Wymeersch: Mijnheer de voorzitter, ik betreur dat mijn interpellatieverzoek niet is aanvaard om een voor mij onduidelijke reden. Verder betreur ik dat een vraag die reeds in de tweede helft van de maand mei was ingediend, nu pas wordt geagendeerd. Dat is uiteraard niet de verantwoordelijkheid van de minister-president. Niettemin is deze problematiek nog actueel en misschien nog actueler dan een maand geleden.

Mijnheer de minister-president, na de federale verkiezingen staat een verdere staatshervorming op de politieke agenda. De overheveling van bepaalde bevoegdheden naar Vlaanderen is zeker aan de orde. U bent voorstander van meer Vlaamse bevoegdheden – en ik neem aan dat dit na de verkiezingen niet is veranderd – en van homogene bevoegdheidspakketten, ook omwille van beter bestuur. Uiteraard steunen we u daarin.

U bent ook minister van Landbouw, en ik neem aan dat u ook een aantal landbouw- en plattelandsgelateerde bevoegdheden wilt betrekken bij die staatshervorming. Op het vlak van landbouw zijn een aantal bevoegdheidsdomeinen heel erg versnipperd. Ik heb het dan niet over ruimtelijke ordening dat een vrij homogene Vlaamse bevoegdheid is, maar over de rest waar een verregaande versnippering merkbaar is. Heel wat zaken worden nog federaal geregeld, zoals aspecten inzake voedselveiligheid, controle op de kwaliteit van de dierenproductie, dierenwelzijn, productbeleid zoals het op de markt brengen van meststoffen en pesticiden, opvolging van landbouwrampen, fiscaliteit inzake land- en tuinbouw, de vertegenwoordiging in Europa, normering en controle op de kwaliteit van grondstoffen en plantaardige producten, én de sanitaire en fytosanitaire controle. Ik zwijg dan nog over het sociaal statuut van de landbouwer, het tewerkstellingsbeleid en dergelijke meer.

Ik wil het ook kort hebben over het Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen dat een aantal bevoegdheden van verschillende federale ministeries bundelt, zoals middenstand, landbouw, sociale zaken, volksgezondheid en leefmilieu. Het is duidelijk dat een

coherent land- en tuinbouwbeleid dat rekening houdt met alle facetten, met de regelmaat van de klok wordt geconfronteerd met diverse federale beleidsniveaus en beslissingen waar we vanuit Vlaanderen niet direct vat op hebben. Dit leidt er in dit parlement ook toe dat we u vragen stellen waarop u niet kunt of mag antwoorden. Een coherent beleid voeren is dus erg moeilijk, om niet te zeggen bijna onmogelijk, en een en ander werkt de snelheid van uitvoering niet in de hand.

Uiteraard zijn we samen met u voorstander van de overheveling van zoveel mogelijk federale bevoegdheden naar Vlaanderen, niet alleen omdat we de volle bevoegdheid willen als onafhankelijkheidspartij, maar ook omwille van de duidelijkheid en efficiëntie. Als we voluit willen gaan voor de ondersteuning en uitbouw van ons Vlaams land- en tuinbouwbeleid, is dit meer dan noodzakelijk. Een gecentraliseerd en gehomogeniseerd Vlaams beleid zou overzichtelijker en duidelijker zijn. Eén Vlaamse land- en tuinbouwadministratie zou veel gericht en klantvriendelijker kunnen werken. Dit zou heel wat rompslomp, papierwerk en het bijbehorende tijdverlies voor bedrijfsleiders tot een minimum kunnen beperken.

Mijnheer de minister-president, meent u dat er inzake land- en tuinbouw moet worden gestreefd naar homogene bevoegdheidspakketten? Is voor of na de verkiezingen overlegd binnen de Vlaamse Regering om met een aantal eisen en verzuchtingen naar de federale regeringsonderhandelingen te gaan? Zo ja, bestaat daarover eensgezindheid? Als daar geen eensgezindheid over bestaat, waar liggen dan de meningsverschillen? Bent u bereid om in het kader van beter bestuur, ook als er geen overeenstemming binnen de Vlaamse Regering is, deze punten op tafel te leggen bij de regeringsonderhandelingen? Hoe ziet u de financiering van sommige diensten, zoals het Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen waar heel wat mank loopt? Dat leidt tot wrevel binnen de landbouwsector die als enige zijn verantwoordelijkheid opneemt, terwijl de andere sectoren grotendeels in gebreke blijven. Zou het niet beter zijn om dat agentschap in de toekomst te laten financieren vanuit de algemene middelen? Dat zou passen binnen een algemeen gezondheidsbeleid.

De voorzitter: Mijnheer Wymeersch, ik wil eerst reageren op uw opmerking dat uw vraag eerst als interpellatieverzoek was ingediend. Het Bureau heeft die niet ontvankelijk verklaard.

Ik betreur uw stelling dat uw vraag pas vandaag wordt geagendeerd. Wij hadden u voorgesteld om uw vraag

te agenderen op 29 mei. Toen was de minister-president ook aanwezig. Op uw eigen vraag werd uw vraag om uitleg toen niet geagendeerd.

Daarom hebben wij uw vraag op de eerstvolgende commissievergadering geagendeerd. Wij kregen daarvoor een mail van uw medewerker.

De heer Frans Wymeersch: Mijnheer de voorzitter, dat deze interpellatie niet als interpellatie werd geagendeerd, was inderdaad een beslissing van het Bureau, maar wel pas na een negatief advies van u. Dat negatieve advies raakte volgens mij kant noch wal. Die discussie moeten wij vandaag niet meer voeren, het is nu eenmaal gebeurd.

Daarnaast heb ik, bij mijn weten, vanuit deze commissie geen enkele vraag tot agendering van mijn vraag om uitleg gekregen. Mijn interpellatieverzoek is op 23 mei ingediend nadat ik het had herwerkt tot een vraag om uitleg. Ik had die vraag graag, zoals u zeker zult begrijpen, nog voor de federale verkiezingen gesteld.

De voorzitter: We zullen u de mail van uw medewerker bezorgen waarin wordt gevraagd om uw vraag niet op 29 mei te agenderen.

Minister-president Letermé heeft het woord.

Minister-president Yves Letermé: Mijnheer Wymeersch, de timing is belangrijk maar toch ook niet essentieel: we moeten voor de verkiezingen immers hetzelfde vertellen als na de verkiezingen.

Het landbouwbeleid is al in verregaande mate geregionaliseerd. Het loopt vooruit op mogelijke verdere ontwikkelingen van onze instellingen, in die zin dat men omwille van onder meer marktredenen heel wat zaken op Europees vlak regelt. De regio's kunnen dan maatwerk leveren. Het feit dat de landbouwbevoegdheid geregionaliseerd is, biedt binnen het Belgische verband enorme troeven. De situatie in Vlaanderen verschilt immers compleet met die van Brussel en vooral van Wallonië op het vlak van de geologische toestand, de bevolkingsdichtheid, enzovoort. Deze factoren oefenen een essentiële invloed uit op de landbouw.

De federale overheid is op dit ogenblik enkel nog bevoegd – en ik citeer hier het artikel 6, paragraaf 1, ten vijfde, en artikel 6, paragraaf 2bis, van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980 – voor, ten eerste, de normering en de daarop toepasbare controle inzake de kwaliteit van de grondstoffen en de plantaardige producten met het oog op het verzekeren van de veiligheid van de voedselketen, vandaar het FAVV en andere organisaties; ten tweede, de normering en de daarop toepasbare controle inzake de diergezondheid, het dierenwelzijn en de kwaliteit van de dierlijke producten met het oog op

het verzekeren van de veiligheid van de voedselketen; ten derde, de inkomensvervangende maatregelen bij vervroegde uittreding van oudere landbouwers; ten vierde, het Belgische Interventie en Restitutiebureau, met dien verstande dat de gewesten in de schoot van het BIRB beschikken over een gegarandeerde en betekenisvolle vertegenwoordiging.

Daarnaast is de betrokkenheid van de regio's – meer nog, het akkoord van de regio's – vereist voor de maatregelen van de federale overheid inzake dierenwelzijn die een weerslag hebben op het landbouwbeleid. We hebben daar ook gebruik van gemaakt. Ik verwijs onder meer naar de richtlijn met betrekking tot de leghennen en, recent nog, de minder omvangrijke problematiek van de pelsdierhouderij.

Er zijn al heel wat bevoegdheden overgeheveld, en eigenlijk blijven alleen die vier essentiële elementen luidens artikel 6, paragraaf 1 en artikel 6, paragraaf 2bis, van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980 als een soort van toegewezen bevoegdheid bij de federale overheid. Uiteraard is mijn algemene houding ook dat we de homogeniteit van de beleidsdomeinen en bevoegdheidspakketten moeten nastreven.

Voor wat uw tweede, derde en vierde vraag betreft over het overleg binnen de Vlaamse Regering, de eensgezindheid, en het op de agenda plaatsen van deze punten in het kader van beter bestuur: op voordracht van het college van secretarissen-generaal is aan de verschillende beleidsdomeinen gevraagd om een mogelijke onderhandeling op federaal vlak over de bevoegdheidsoverdrachten naar de gewesten voor te bereiden. Dat heeft geleid tot een ontwerpnota waarbij elk beleidsdomein voorstellen tot aanpassing van de Bijzondere Wet heeft geformuleerd. Deze oefening werd pas afgerond, en het resultaat ervan zal zeer binnenkort aan de Vlaamse Regering worden meegedeeld. Ik zal mij hier dus nog niet namens de Vlaamse Regering uitspreken over de verdere afspraken.

Het is evident dat er een specifiek financieringsprobleem van het FAVV bestaat. Een goede werking van het FAVV is essentieel, onder meer voor de voedselveiligheid van onze eigen bevolking, maar ook voor de exportcapaciteit van de agrovoedingssector. Dit werk kan enkel worden voortgezet indien daarvoor voldoende financiële middelen ter beschikking worden gesteld.

Ik zal me er nu niet over uitspreken of de budgettaire tekorten waarmee het FAVV kampt al dan niet met overheidsbijdragen of bijkomende sectorale bijdragen moeten worden aangevuld. Ik ben er wel van overtuigd dat dit een gedeelde opdracht en verantwoordelijkheid is die uiteraard bij de federale regeringsonderhandelingen aan bod kan komen. Ik wens niet op deze discussie vooruit te lopen.

De voorzitter: De heer Wymeersch heeft het woord.

De heer Frans Wymeersch: Mijnheer de minister-president, ik maak twee vaststellingen. Ten eerste, met uw opsomming van verantwoordelijkheden die nog federaal worden geregeld herhaalt u de zaken die ook ik in mijn vraag naar voren heb gebracht.

Ten tweede stel ik vast dat u na de federale verkiezingen en gezien de verkiezingsuitslag veel voorzichtiger bent dan u waarschijnlijk voor de verkiezingen zou zijn geweest. U wenst niet op de zaken vooruit te lopen, bent voorzichtig, u zult alles omzichtig behandelen. U bent nu eenmaal in de positie waarin u zich bevindt. (*Opmerkingen van minister-president Yves Leterme*)

Het is echter wel uitgesproken na de verkiezingen.

Eén zaak maakt me toch wel een beetje voorzichtig blij. Uiteraard bent u voorstander van homogene bevoegdheidspakketten. Er wordt inderdaad gedacht aan en voorzichtig werk gemaakt van het eventueel overhevelen van nog resterende federale bevoegdheden naar het Vlaamse niveau.

U zegt dat u zich daar vandaag niet over kunt uitspreken. Het blijft dus bij een vrij vage intentieverklaring. We zijn van u meer duidelijkheid gewoon. De afgelopen 48 uren is daar al een paar keer verandering in gekomen. Toch had ik iets meer duidelijkheid gewild.

Ik ondervraag u in uw functie van minister-president. Zult u er nog werk van maken om restbevoegdheden over te hevelen naar Vlaanderen? Hebt u een tijdslimiet? Is dat 2009, onmiddellijk of onverwijld?

De voorzitter: Minister-president Leterme heeft het woord.

Minister-president Yves Leterme: Ik wil niet vooruitlopen op gesprekken die eventueel op het federale niveau kunnen worden gehouden. Ik ben van mening dat we op het vlak van voedselveiligheid geen belang hebben bij het inperken van het werkingsgebied van het federale agentschap. We moeten veeleer werk maken van een gemeenschappelijke sokkel van Europese normen, die daar wordt geïmplementeerd en gehandhaafd.

U hebt het over de vier elementen van de bijzondere wet van 1980: artikel 6, paragraaf 1 en 6, en paragraaf 2bis. Op het vlak van de organisatie en het functioneren van het BIRB kunnen misschien nog stappen vooruit worden gezet.

Ik heb al op andere plaatsen gezegd dat ik me heel goed bewust ben dat er problemen kunnen ontstaan. Zodra ik formeel een bepaalde opdracht krijg toebedeeld, zal ik mijn conclusies trekken. Ik zal er dan voor zorgen dat de Vlaamse Regering zonder hinder of verplichtingen vol-

uit haar standpunt zal kunnen verdedigen. Desgevallend zal iemand anders dat doen. Daarmee vertel ik u echter niets nieuws.

De voorzitter: De heer Wymeersch heeft het woord.

De heer Frans Wymeersch: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, we zullen dit antwoord meegeven aan onze federale collega's. Als het nodig is, zullen wij uw opvolger ook met uw antwoord confronteren.

Minister-president Yves Leterme: U hebt nu het voordeel dat u een kopie minder dan vroeger moet maken voor uw federale collega's.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Koen Van den Heuvel tot de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme, over de gebrekkige oplevering van de informaticatoepassing voor het Budget Economisch Advies (BEA)

De voorzitter: De heer Van den Heuvel heeft het woord.

De heer Koen Van den Heuvel: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, enkele weken geleden is dit punt al aan bod gekomen in de Commissie voor Economie, tijdens de begrotingsbesprekingen met minister Moerman.

Het handelt over de internetapplicatie van de zogenaamde ondernemerschapsportefeuille van het BEA. De Vlaamse Regering heeft – terecht – de werking vereenvoudigd van een aantal advies- en opleidingscheques om bedrijven te ondersteunen. Een tijd geleden werd daardoor de ondernemerschapsportefeuille opgestart. Het is de bedoeling de papiermolen te vermijden en het systeem zo klantvriendelijk mogelijk te maken via een internetapplicatie.

Dat zijn goede voornemens, maar jammer genoeg is bij het opstarten van die applicatie heel wat fout gelopen. Uit de eerste evaluaties blijkt dat het nieuwe instrument voor het Budget Economisch Advies fel onder de verwachtingen blijft. Dit instrument wordt veel minder dan verwacht gebruikt. Dat staat in schril contrast met de interesse voor vorige instrumenten, zoals de adviescheques. Die waren onmiddellijk de deur uit. We vragen ons dan ook af wat de redenen hiervoor zijn.

Er zijn ook structurele ingrepen gebeurd. Zo werden de subsidies wat afgebouwd, en er zijn vier pijlers ontstaan

waar beschotten tussen staan. Minister Moerman heeft het systeem geëvalueerd, en eind vorig jaar heeft ze aanpassingen en bijstellingen aangebracht. Heel belangrijk in de evaluatie en de bijsturing was de manke opstart van de webapplicatie voor BEA. Dat blijkt ook uit een evaluatierapport van de Inspectie van Financiën. Die stelt in haar advies van eind november 2006 dat er zeer ernstige problemen waren en dat het aantal klachten bij de Ombudsdienst en de Vlaamse Infolijn, als gevolg van bugs en andere incidenten, onrustbarend was gestegen.

In het rapport van de Inspectie van Financiën staat dat de aanpassingskosten ongeveer 100.000 euro bedragen omdat de aannemer en onderaannemer 'zwaar in gebreke zijn gebleven'. Zo zou het personeel voor andere projecten van EDS zijn ingezet. De testomgeving zou veel te laat klaar zijn geweest, en er werd niet onmiddellijk ingespeeld op problemen.

We leven in een land waarin ondernemers en ondernemingen volop moeten worden gesteund. Iedereen heeft de mond vol van administratieve vereenvoudiging en gemakkelijke toegang tot subsidie-instrumenten. Als deze regering al deze prioriteiten naar voren schuift, is het dan ook jammer dat het fout loopt bij de webapplicatie van een standaardinstrument voor ondernemingen.

Minister Moerman antwoordde op mijn vraag hierover dat dit contract past binnen een raamcontract voor de hele Vlaamse administratie en dat ik dan ook de juiste minister moest ondervragen. Daarom stel ik u deze vraag om uitleg. Mijnheer de minister, welk gevolg is gegeven aan het advies van de Inspectie van Financiën? Wordt de suggestie van de Inspectie van Financiën om schadevergoeding te vragen in overweging genomen, of is dit reeds gebeurd? Is het kadercontract met de betrokken firma op een grootschalige manier geëvalueerd? Zijn er nog op andere vlakken mankementen naar boven gekomen?

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Mijnheer de voorzitter, mijnheer Van den Heuvel, vooraleer ik dieper inga op enkele aspecten van uw vragen, wil ik toch een paar zaken duidelijk stellen.

Ik ben als minister bevoegd voor de kaderovereenkomsten, maar in uitvoering van BBB is elke entiteit apart bevoegd om een contract te sluiten. Men hoeft geen klant te zijn in de kaderovereenkomst. We sluiten een kaderovereenkomst waar de entiteiten al dan niet op in kunnen gaan. Doen ze dit niet, dan is dat hun goed recht. Doen ze dit wel, dan is dat ook hun goed recht, maar dan hebben zij een rechtstreekse contractuele relatie met diegene aan wie de gunning voor het raamcontract werd verleend, in dit geval EDS/Telindus. De verbintenis die het bedrijf is aangegaan, is rechtstreeks ten opzichte van de klant, dus de diensten van Economie. De centrale

ICT-dienst, dus de entiteit Informaticabeleid, is daar niet bij betrokken. Dat is ook de logica van BBB.

Ik kan uiteraard interveniëren op procesniveau. Opmerkingen over de processen volg ik uiteraard op. Ik evalueer ook het geheel van de werking van het raamcontract. Ik ben in deze gecontacteerd door minister Moerman op procesniveau, dus niet inhoudelijk. Ik heb contact laten nemen met de dienstverlener, waarbij de gemaakte opmerkingen hem werden overgemaakt.

Op het moment dat de opmerkingen door de Inspectie van Financiën werden geformuleerd, waren er al acties ondernomen die in de lijn lagen van wat de Inspectie van Financiën zou adviseren. De aanzet tot het nemen van maatregelen waren de opmerkingen die de toenmalige administratie Economie aan minister Moerman had gesignaleerd. Een van de maatregelen was het onmiddellijk uitvoeren van de meest dringende correcties zodat de klant daadwerkelijk zou voelen dat er verbeteringen optraden in het systeem.

Ik vernam dat een eerste aanzienlijke verbetering gebeurde met de nieuwe release medio oktober 2006 en dat alle correctieve maatregelen aan de applicatie door de ICT-dienstverlener ten laste zijn genomen. De applicatie BEA was als resultaatverbintenis gedefinieerd – resultaatverbintenis ten aanzien van de klant Economie en niet ten aanzien van Bestuurszaken – met een waarborgperiode van 1 jaar na de voorlopige oplevering. Ik heb erop aangedrongen dat de betrokken partijen zouden doorwerken om de timing te halen. Buiten die ene interventie heb ik daar ook niets meer over gehoord. Het rapport van de Inspectie van Financiën is ook niet aan mij bezorgd, maar aan de bevoegde minister.

De wijze waarop de dienstverlening door EDS-Telindus wordt uitgevoerd, wordt permanent geëvalueerd. Op procesniveau – een bevoegdheid van mijn administratie – gebeurt dit door de entiteit ICT-beleid die daarbij met indicatoren werkt. Eén van de indicatoren is de interne klanttevredenheid. In 2005 bedroeg de klanttevredenheid op basis van twee 2 metingen 7,7 en 7,8 op 10. In 2006 was dat, ook op basis van twee metingen, 7,7 en 8,2 op 10. Deskundigen zeggen me dat dit een grote klanttevredenheid is in vergelijking met de privésector.

Een tweede indicator is de zogenaamde realisatiegraad van de SLA's, voluit Service Level Agreement of in het Nederlands afgesproken dienstverleningsniveaus. In mei 2007 bedroeg die 98,29 percent. Dat zijn naar mijn aanvoelen cijfers die tot tevredenheid mogen stemmen zodat ik geen reden heb om op procesniveau te interveniëren.

Tot slot evalueert mijn dienst e-IB maandelijks de status van de in uitvoering zijnde projecten. Eventuele

knelpunten worden bijgestuurd. Momenteel zijn er 111 projecten in uitvoering waarvan er slechts drie een probleem hebben met impact ten opzichte van de klant. Zoals uit de maandelijks SLA-rapporteringen blijkt, worden de meeste gedetecteerde problemen ook tijdig opgelost. Als een bevoegde minister mij zou vragen om te interveniëren, dan wil ik dat natuurlijk doen.

De dienst in wiens opdracht het project wordt uitgevoerd, heeft beslissingsrecht om al dan niet een schadevergoeding te vorderen. De entiteit Economisch Ondersteuningsbeleid is bij mijn weten niet ingegaan op de suggestie van de Inspecteur van Financiën om een schadevergoeding van de ICT-dienstverlener te eisen. In dergelijke zaken is het trouwens niet altijd eenvoudig om de verantwoordelijkheden strikt vast te leggen.

De BEA-applicatie is voorlopig opgeleverd en voorlopig aanvaard door de toenmalige administratie Economie. Aan de oplevering ging uiteraard een testperiode vooraf. Bij de ondertekening van de voorlopige oplevering worden klassiek opmerkingen gemaakt over zaken die niet voldoen. Zoals ik al zei, is er voor applicaties waarvan de ontwikkeling als resultaatsverbintenis wordt uitgevoerd, contractueel een waarborgperiode van 1 jaar na de voorlopige oplevering vastgelegd. Tijdens die periode moeten alle gesignaleerde problemen worden opgelost. Uiteraard moet er ook een oplossing komen voor eventuele tekortkomingen of fouten die worden gedetecteerd in de periode van waarborg, tussen de voorlopige en definitieve oplevering, zonder bijkomende kosten voor de overheid. Dit is contractueel zo bepaald.

De dienstverlener heeft alles in orde moeten brengen. Als er daarbuiten aanleiding is tot het vragen van een schadevergoeding als gevolg van laattijdigheid, dan is dat een zaak van de klant, in dit geval het departement Economie. Ik bewaak enkel de processen en kijk toe op het behalen van voldoende indicatoren die de klantentevredenheid nagaan.

De voorzitter: De heer Van den Heuvel heeft het woord.

De heer Koen Van den Heuvel: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik ben maar gedeeltelijk wijzer geworden. Minister Moerman heeft enkele weken geleden de bal in uw kamp gelegd. U stelt – wellicht terecht – dat u de behoeder bent van het raamcontract en dat de specifieke applicaties een verantwoordelijkheid zijn van de betrokken minister. Dit lijkt me een meer normale zaak dan het omgekeerde waarbij u alle zaken behartigt zonder te kunnen ingaan op de specificaties van elk dossier.

Ik betreur dat dit is gebeurd. De overheid heeft jammer genoeg een geloofwaardigheidsprobleem ten aanzien van kmo's. Eerst was er het probleem met de advies-

cheques die binnen enkele ogenblikken waren uitverkocht. Vervolgens is er een hervorming gekomen en er was een performant instrument beloofd met een webapplicatie. Als het dan tijdens een eerste contact met dit nieuwe instrument al in het honderd loopt, dan is dat een deuk in de geloofwaardigheid van de Vlaamse dienstverlening aan kmo's. We kunnen dit niet blauwblauw laten, vooral omdat we al lessen hadden moeten trekken uit het falen van de webapplicaties bij de adviescheques.

Dit onderwerp is enkele weken geleden aan bod gekomen in de Commissie voor Economie, en minister Moerman zei akkoord te gaan met de minder goede evaluatie. Zij steunt de vraag naar schadevergoeding, maar zei dat dit een bevoegdheid van haar collegaminister was. Ik noteer nu uw antwoord, en ik zal dit opnieuw aankaarten in de Commissie voor Economie.

Minister Geert Bourgeois: Mijnheer Van den Heuvel, ik heb de situatie geschetst zoals die is. Ik ga ten gronde niet in op de BEA omdat dit een exclusieve bevoegdheid van minister Moerman is. Het ligt in de logica der dingen dat een departement dat een applicatie bestelt, zelf bepaalt wat erin moet, wat de kwaliteitsnormen zijn, wanneer er wordt opgeleverd enzovoort. Dat valt buiten het raamcontract zelf.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jef Tavernier tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de interpretatie van artikel 236 van het Gemeentedecreet

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, artikel 236 handelt over het autonoom gemeentebedrijf. In uitvoering van het Gemeentedecreet kunnen een aantal bevoegdheden worden overgedragen aan een autonoom gemeentebedrijf. Dit autonome gemeentebedrijf heeft dan een raad van bestuur met maximum twaalf leden, minimum één derde vrouwen, enzovoort. Wij gaan ervan uit dat dit een soort voortzetting is, een praktische toepassing van de activiteiten van de gemeenteraad. Die worden wat afgesplitst om efficiënter te kunnen werken.

Bij de besprekingen van het decreet hebben we gezegd dat de evenredigheid die we in de politieke verhoudingen van de gemeenteraad terugvinden, ook terug te vinden moet zijn in de raad van bestuur van het autonome gemeentebedrijf. Paragraaf 2 van artikel 236

bevat twee elementen: enerzijds een soort waarborg die stelt dat elke fractie moet vertegenwoordigd zijn, en dan wat verder de bepaling dat je ervoor moet zorgen dat de meerderheid de meerderheid blijft, dus dat je naar een bepaalde evenredigheid moet streven.

Ik herinner mij dat we bij de bespreking van dit en wellicht nog andere artikelen een discussie hadden over het woord 'evenredigheid'. Wat is dat nu? Is het wat we rekenkundig als een evenredigheid beschouwen, of hanteren we het systeem-Imperiali of het systeem-D'Hondt? U zei toen dat het het systeem-Imperiali kan zijn. Ik heb daar fel tegen geprotesteerd.

Er is in elk geval het evenredigheidssysteem, gekoppeld aan een minimale vertegenwoordiging. In een aantal gevallen bestaan discussies. Ik neem nu het vrij eenvoudige voorbeeld van een gemeenteraad met één meerderheidspartij en één oppositiepartij. Los van de grootte van de minderheid – wat maximaal de helft min één kan zijn – kan het dat men voldoet aan het decreet door in de raad van bestuur van een autonoom gemeentebedrijf slechts één zetel aan de minderheidsfractie te geven. Dat lijkt mij een verkeerde interpretatie van dit artikel. De twee elementen – minimum één per fractie en de zorg dat de meerderheid de meerderheid blijft – steken daar allebei in. Er is nog een derde element: de minimale vertegenwoordiging met één derde van één van beide geslachten. Maar dat is nu niet de discussie.

Mijnheer de minister, is die interpretatie correct, namelijk dat het, in het geval van twee partijen, genoeg is om in de raad van bestuur één zetel te geven aan de minderheid? Of moeten we daarentegen niet gaan naar ook, op zijn minst, de evenredigheidsregel, ongeacht hoe we die invullen: volgens het systeem-Imperiali, het systeem-D'Hondt of het systeem van de rekenkundige evenredigheid?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter en goede collega's, naar analogie met de besprekingen over het Gemeentedecreet moet ik, mijnheer Tavernier, toch niet vragen of dit geval zich voordoet in Aalter. We hadden toen het Gemeentedecreet en daarnaast de permanente casus Aalter. Het is, bij manier van spreken, bijna onbegrijpelijk dat daar nog geen VN-vredesmacht is aangekomen om de rechten van de minderheid te beschermen.

Doet dit zich inderdaad voor in Aalter, goede collega?

De heer Jef Tavernier: Het doet zich voor in Aalter. Ja.

Minister Marino Keulen: Dit was een van de geanimeerde punten tijdens de bespreking van het Gemeentedecreet. Dat was een heel vruchtbaar debat. Artikel 236, paragraaf 2, gaat over de voordracht van de leden voor

de raad van bestuur van de AGB: "Elke fractie kan minstens één lid van de raad van bestuur voordragen en dit voordrachtrecht waarborgt elke fractie een vertegenwoordiging in de raad van bestuur. Indien de gewaarborgde vertegenwoordiging evenwel afbreuk zou doen aan de mogelijkheid voor de fracties die vertegenwoordigd zijn in het college van burgemeester en schepenen om minstens de helft van de leden van de raad van bestuur voor te dragen, worden de mandaten evenredig verdeeld over de fracties waaruit de gemeenteraad is samengesteld."

Die evenredigheid, mijnheer Tavernier, slaat vooral op het punt dat u zelf hebt aangehaald: vermijden dat de feitelijke meerderheid door een versplintering van het politieke landschap en door de gewaarborgde vertegenwoordiging van elke strekking of van elke fractie op die manier in een feitelijke minderheid zou terechtkomen. Dat is iets wat iedereen die de notie goed bestuur correct interpreteert, niet wenst.

De toepassing van dit artikel houdt bijgevolg in dat, als er twee fracties zijn – dat zou ergens in Vlaanderen kunnen bestaan, zelfs op de grens tussen Oost- en West-Vlaanderen is dat in theorie mogelijk –, te weten een meerderheidsfractie en een minderheidsfractie, dat deze laatste krachtens het decreet minstens recht heeft op één vertegenwoordiger. Het is mogelijk dat een fractie ingevolge de door de gemeenteraad toegepaste wijze van voordracht recht heeft op meerdere vertegenwoordigers. De wijze van voordracht is de bevoegdheid van de gemeenteraad, met dien verstande dat hij de in het decreet bepaalde garanties inzake de vertegenwoordiging van de minderheid moet respecteren. Aan de decretale garanties is voldaan zodra aan de minderheidsfractie één mandaat wordt toegekend. Dus men mag de aanduiding doen volgens het principe van de evenredigheid, maar het hoeft niet.

Stel dat er een verhouding dertien-twaalf is, dan kun je strictu sensu de minderheidsfractie wettelijk afschepen met één vertegenwoordiger in de raad van bestuur van het autonoom gemeentebedrijf AGB. Wettelijk kan dat, daar kan ik niets op afdingen, maar het gaat in tegen de ratio legis. Dat is nooit de bedoeling geweest.

Ik weet niet hoever ik daarmee geraak in de meerderheid, maar dat zal toch een van de aanpassingen zijn die we willen doorvoeren, steeds vanuit de zorg dat de meerderheid de meerderheid moet blijven. Er zijn dan verschillende stelsels – ik kreeg daar ook al bij de installatie van de gemeenteraden vanuit de Vlaams-Belangfractie heel wat vragen over. Het behoort tot de automie van de gemeente om uit te maken welk stelsel – Imperiali, D'Hondt of wat dan ook – wordt toegepast.

Bij het besturen moeten we, zeker op mijn stoel, altijd denken aan de notie bestuurbaarheid op het lokale niveau. We mogen niets opzetten wat tot onbestuur-

baarheid leidt of het bestuur bemoeilijkt, maar aan de andere kant moeten we ook recht doen aan de democratie. Daarom zei ik ook dat dit ingaat tegen de ratio legis. Dit zouden we, in mensentaal, eigenlijk ‘onhoffelijk’ kunnen noemen.

In het Gemeentedecreet hebben we daar niets aan veranderd, want het stond al zo in de nieuwe Gemeentewet. Wij hebben dit niet verstrengd of aanpassingen doorgevoerd. Maar als men de minderheidsgroep die maar één lid minder telt dan de meerderheidsgroep afscheept met één vertegenwoordiger, dan is dit weliswaar wettelijk, maar onhoffelijk en het gaat in tegen de ratio legis. Binnen de meerderheid moet worden afgetoetst hoe we dit kunnen rechttrekken.

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Mijnheer de minister, ik dank u voor het, wat mij betreft, wat ontgoochelende antwoord.

Ik herinner mij zeer levendig de discussie die we daarover in deze commissie voerden. Ik vraag de collega's om zich dat ook te herinneren of eventueel nog eens de verslagen te bekijken. Het was volgens mij duidelijk dat de commissie het erover eens was dat de evenredigheid – ongeacht het systeem dat je daarvoor gebruikt – zoveel mogelijk moest worden gegarandeerd. De tekst blijft wat dubbelzinnig. Ik hoor u, mijnheer de minister, zeggen dat de ratio legis de evenredigheid is, uiteraard met behoud van het beginsel dat de meerderheid de meerderheid blijft.

Ik wil een aantal meerderheden en bepaalde burgemeesters niet in een verkeerd daglicht plaatsen en ze slechter voorstellen dan ze in de feiten zijn. Ik neem concreet de gemeente Aalter, u hebt er zelf naar verwezen. Van de 25 raadsleden zitten er negen in de oppositie. Dat is 36 procent. Zowel volgens de normale evenredigheid als volgens het systeem-D'Hondt en ook volgens het systeem-Imperiali kom je boven één derde uit. Dat betekent, bij negen bestuurders, drie voor de oppositie en zes voor de meerderheid. Dat is, als je de verhoudingen van de gemeenteraad in acht neemt, een licht voordeel voor de meerderheid.

Nu heeft de oppositie twee bestuurders gekregen – op de duur is het een geschenk. Ik heb daarvoor klacht ingediend bij de gouverneur. Hij antwoordt, verwijzend naar het antwoord van het college, dat stelt dat het maar één bestuurder moet geven, dat de gemeenteraad aan de oppositie “twee vertegenwoordigingen heeft aangeboden waar wettelijk één volstaat”. Verder zegt de gouverneur: “Ik ben van oordeel dat de interpretatie van het college van artikel 236 van het Gemeentedecreet heel correct is en niet vatbaar voor betwisting.”

Mijnheer de minister, u nuanceert gelukkig door te zeggen dat de ratio legis de evenredigheid is, met inachtne-

ming van het behoud van de meerderheden. Ik kan mij absoluut niet akkoord verklaren – en ik vraag het hier ook aan de collega's van de meerderheid – dat we in de discussie niet hebben willen zeggen dat evenredigheid de normale gang van zaken is. Het autonome gemeentebedrijf en de raad van bestuur zijn immers eigenlijk een uitvloeisel van de gemeenteraad en van de krachtsverhoudingen daarin. Blijkbaar heb ik daar niet hard genoeg voor gestreden, of heb ik geen alternatieve tekst gegeven.

Minister Marino Keulen: Ik wil meteen de repliek geven, voorzitter. Er zijn amendementen, onder andere van de heer Penris, die de hele kwestie op basis van casussen uit Antwerpen in geuren en kleuren heeft beschreven. Dat is toen door de meerderheid weggestemd. Ik weet nog dat de commissievoorzitter, onze toenmalige parlementsvoorzitter de heer De Batselier, ook nog aanvoerde dat de meerderheid de meerderheid moet blijven en zelf haar vertegenwoordigers mocht aanduiden. We hebben het debat wél gevoerd.

De heer Joris Van Hauthem: De meerderheid is niet ingegaan op een aantal van onze suggesties, die overigens niet betekenden dat de minderheid de meerderheid zou worden. Dat principe hebben wij ook nooit betwist. Er werden in die aangelegenheid een aantal andere amendementen ingediend, die niet aan dat principe raakten maar die wel vanuit het terrein kwamen, vanuit de ervaring in het verleden, en waarop toch niet werd ingegaan.

De heer Jef Tavernier: Laat ons zeggen dat in de tekst van paragraaf 2, derde lid, twee elementen naast elkaar zijn geplaatst en dat daardoor interpretatieproblemen ontstaan.

Heeft dit antwoord nu voor duidelijkheid gezorgd? Alleszins niet op de manier die ik graag had gehad.

Minister Marino Keulen: Er is geen interpretatieprobleem, want die evenredigheid heeft alleen betrekking op het feit dat de meerderheid de meerderheid moet blijven.

Mijnheer Tavernier, ik vind u best een sportieve collega, maar u citeert nogal selectief. Uw citaten zijn niet altijd heel correct. U doet dat nu opnieuw. Wat dat betreft, is er geen enkel probleem. Het verhaal van de evenredigheid is duidelijk toegespitst op het principe dat de meerderheid in alle omstandigheden overeind moet blijven. We hebben het daar al een paar keer over gehad. Daar slaat dat op. Daarover kan ook geen misverstand bestaan. De teksten zijn glashelder.

De heer Jef Tavernier: Het probleem is dat de lijst-samenstelling – het al dan niet samengaan van partijen of kartels – op de duur niet gebeurt op basis van poli-

tieke inzichten, maar wel van berekeningen. Een oppositiepartij haalt voordeel uit het systeem-Imperiali als het een kartel vormt. Om een vertegenwoordiging te hebben in een autonoom gemeentebedrijf is het voordelig apart op te komen bij verkiezingen.

Dat zijn technische benaderingen die het politieke discours camoufleren. Dat is niet goed. Eigenlijk zou zoiets neutraal moeten zijn.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Joke Schauvliege tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de aanbevelingen van het agentschap voor Binnenlands Bestuur inzake het opstellen van een gemeentelijk strategisch plan

De voorzitter: Mevrouw Schauvliege heeft het woord.

Mevrouw Joke Schauvliege: Mijnheer de voorzitter, mijnheer minister, mijn vraag gaat ook over het Gemeentedecreet. Aan de verschillende besturen is gevraagd om een strategisch meerjarenplan voor de beleidsperiode op te maken. Ik ben ervan overtuigd dat het een goede zaak is om na te denken over de lange termijn. Het is ook goed dat het agentschap voor Binnenlands Bestuur een aantal voorbeelden en modellen ter beschikking heeft gesteld van die lokale besturen.

Er bereiken me een aantal signalen van het veld dat er een tegenstrijdigheid zit in de modellen en voorbeelden van het agentschap voor Binnenlands Bestuur. We hebben ook al sinds jaren sectorale decreten, waarbij de lokale overheden verplicht worden beleidsplannen op te maken. Het gaat dan bijvoorbeeld om een jeugdbeleidsplan, over het mobiliteitsbeleid, het cultuurbeleid enzovoort.

De basisfilosofie van die decreten is dat via een omstandig overlegproces een bepaalde planning wordt afgesproken met de betrokken sectoren. Meestal is ze geldig voor 3 jaar. Op de meeste plaatsen wordt daar ook volop werk van gemaakt.

Daarnaast zien we echter dat in de richtlijnen van het ABB heel specifieke werkbladen worden opgesteld en dat heel specifieke doelstellingen moeten worden neergeschreven, die perfect kunnen afwijken van die sectorale beleidsplannen.

Ik meen dat daar een tegenstrijdigheid in zit. Het veld weet niet goed hoe daarmee om te gaan. Moet het gemeentebestuur zelf de doelstellingen invullen? Kan er op de plannen die op een ander niveau worden opgesteld

een voorafname worden gemaakt en kunnen er dan zelf doelstellingen worden geformuleerd?

Mijnheer de minister, deelt u mijn analyse dat de concrete aanbevelingen van het ABB voor de gemeentelijke strategische beleidsplanning inzake jeugdbeleid eigenlijk in tegenspraak zijn met de basisfilosofie van het decreet over het lokaal jeugdbeleid? Ik kan begrijpen dat u die mening niet deelt. Waarom bent u dan een andere mening toegedaan? Indien u het er wel mee eens bent, kunt u dan opdracht geven aan het ABB om te zorgen voor een aanpassing? Hebt u over dit dossier overleg gepleegd met, bijvoorbeeld, uw collega van Jeugd?

De voorzitter: De heer Van den Heuvel heeft het woord.

De heer Koen Van den Heuvel: Mijnheer de minister, onze 308 Vlaamse gemeenten hebben de afgelopen maanden hard gewerkt. Ik denk daarbij aan het project 'Epossegem'. Veel secretarissen, ontvangers, diensthoofden hebben uren bij elkaar gezeten.

Er is nog tijd tot het eind van dit jaar om een en ander af te werken, maar is er al een eerste evaluatie gemaakt? Ik merk in mijn regio dat sommige gemeenten enorm hun best doen. Bij andere gemeentebesturen zal het resultaat wat minder goed zijn. De sterkte van de plaatselijke ambtenaren en de cultuur binnen de gemeente spelen daarbij natuurlijk een rol.

Ik weet dat het nog te vroeg is, en we moeten de resultaten van eind dit jaar afwachten. Zijn er echter al pijnpunten die gedurende de volgende maanden enigszins kunnen worden weggewerkt?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer Van den Heuvel, u stelt wel een heel interessante bijvraag. De meeste leden van de commissie zijn ook lokaal actief. Voor een aantal punten hebben we uitstel gegeven tot 1 oktober. In een aantal gevallen is dat gebeurd op vraag van de VVSG.

Ik kan niet genoeg zeggen, ook tegen de lokale besturen, contact op te nemen met het ABB als er vragen zijn. Ik raad u aan dat ook te doen. De lokale besturen zijn in uw fractie het sterkst vertegenwoordigd. Het ABB coacht veel liever dan achteraf vast te moeten stellen dat bepaalde zaken niet kloppen.

Er is nog geen tussentijdse evaluatie gebeurd. Op vragen worden altijd antwoorden gegeven of gezocht. In dat laatste geval worden de besturen dan opnieuw gecontacteerd.

De lokale ambtenaren die de afgelopen maanden heel hard hebben gewerkt, verdienen inderdaad een pluim.

Ze hebben zich ook heel snel in die filosofie ingeschreven. Die filosofie biedt beleidsmatig, administratief en organisatorisch heel wat mogelijkheden. Ik heb de indruk dat vooral op het intergemeentelijk vlak vaak ad hoc rond de tafel wordt gezeten om na te gaan hoe de zaken elders worden aangepakt.

Mevrouw Schauvliege, tot op vandaag is er in feite nog niets veranderd. De punten die te maken hebben met de strategische meerjarenplanning zijn uitgesteld. De Vlaamse Regering keurde op 24 november 2006 het besluit over de inwerkingtreding van sommige bepalingen van het Gemeentedecreet van 15 juli 2005 definitief goed. Hierdoor zijn op 1 januari 2007 het merendeel van de bepalingen van het Gemeentedecreet in werking getreden, met uitzondering van de bepalingen inzake een aantal financiële rapporteringen, de boekhouding en de externe audit.

Heel belangrijk is dat de artikels 146 en 147 van het Gemeentedecreet inzake de strategische meerjarenplanning bijgevolg nog niet in werking zijn getreden. Dat wordt nogal eens over het hoofd gezien. Ze maken immers deel uit van een nieuw totaalconcept van officiële rapportering dat nog verder moet worden uitgewerkt in uitvoeringsbesluiten. Die besluiten zullen in de loop van 2008 gefinaliseerd worden.

In de omzendbrief ABB 2006/19 van 1 december 2006 heb ik aan de gemeentebesturen verduidelijkt dat de artikelen van het Gemeentedecreet die al in werking zijn getreden en waarin verwezen wordt naar het strategische meerjarenplan vooralsnog moeten worden ingevuld op basis van de vroegere bepalingen. Evergem en andere gemeenten moeten gewoon doen wat ze ook voordien al deden. Ik verwijs hierbij naar het algemeen beleidsprogramma, zoals dat is opgelegd in artikel 242bis van de nieuwe Gemeentewet. Dit artikel bepaalt dat het college van burgemeester en schepenen, na de verkiezing van de schepenen, een algemeen beleidsprogramma moet voorleggen aan de gemeenteraad. Dat algemeen beleidsprogramma bevat voor de duur van de legislatuur minstens de belangrijkste beleidsplannen, zoals bijvoorbeeld de sectorale beleidsplannen. Vroeger had men hiervoor drie maanden de tijd. Nu is er tijd tot het einde van het jaar. Het algemeen beleidsprogramma moet klaar zijn op het ogenblik dat het budget voor 2008 aan de gemeenteraad wordt voorgelegd.

Daarnaast verwijs ik ook naar het decreet van 28 april 1993 houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de gemeenten. In artikel 7 wordt verwezen naar het meerjarig financieel beleidsplan. Dat is een rollend beleidsplan, dat geldt voor drie jaar. Elk jaar wordt het echter bijgewerkt. In mijn omzendbrief BB 2006/9 van 20 juli 2006, waarin instructies zijn opgenomen voor het opstellen van de begrotingen, budgetten en meerjarenplannen voor 2007, heb ik toege-

licht dat het meerjarig financieel beleidsplan inzicht moet verstrekken in de aard en de omvang van het voorgenomen beleid en de dienstverlening, de beoogde doelstellingen en de financiële gevolgen die aan de uitvoering verbonden zijn. Het moet aansluiten bij het algemeen beleidsprogramma. Eigenlijk is dat de financiële vertaling van dat programma.

Om de gemeentebesturen te ondersteunen bij de implementatie van het Gemeentedecreet heeft het agentschap voor Binnenlands Bestuur een voorbeeld van algemeen beleidsprogramma en beleidsnota bij het budget ontwikkeld. Zoals u weet, bestaat een budget uit twee delen. Er is de financiële nota, die rekenkundig vertaalt wat in de beleidsnota moet staan. Eigenlijk worden daarin de keuzes verwoord. Artikel 150 van het Gemeentedecreet inzake de beleidsnota van het budget is immers wel in werking getreden op 1 januari 2007 en bepaalt dat in de beleidsnota onder meer de beleidsdoelstellingen voor het betreffende boekjaar moeten worden geconcretiseerd.

In het licht van het rechtstreekse verband tussen de beleidsdoelstellingen in het algemeen beleidsprogramma en die in de beleidsnota, heeft het agentschap een model van algemeen beleidsprogramma én beleidsnota bij het budget ontwikkeld. In de toelichting bij het model wordt duidelijk vermeld dat dit model enkel bedoeld is als voorbeeld en inspiratiebron. Het gebruik ervan is bijgevolg geheel vrijblijvend. Gemeenten kunnen het model geheel of gedeeltelijk overnemen. Dat staat ook in de toelichting. Ze zijn echter niet verplicht dat zo te doen. Ze kunnen er ook bijkomende informatie aan toevoegen.

Het gaat om een algemeen voorbeeldmodel, dat geen afbreuk doet of kan doen aan de planverplichtingen die in bepaalde sectorale decreten, zoals het decreet lokaal jeugdbeleid, zijn opgenomen. Zoals u weet, zijn er 34 beleidsplannen die de gemeenten – verplicht of facultatief – kunnen maken. Ik zal daar straks nog even op ingaan. Het is moeilijk om hiervoor een algemeen kader op te stellen.

Het beleidsdomein Binnenlands Bestuur is trouwens niet bevoegd om wijzigingen aan te brengen. Inhoudelijk, maar ook inzake het planningsproces en de inspraakprocedures moeten de bepalingen worden gevolgd die in de verschillende sectorregelgevingen zijn opgenomen.

Omdat de gemeenten worden geconfronteerd met zeer veel planverplichtingen, die dan nog eens een grote diversiteit vertonen met betrekking tot timing, inhoud en modaliteiten voor de toekenning, verantwoording en uitbetaling van de middelen, is in het regeerakkoord afgesproken dat de Vlaamse Regering een initiatief zal

nemen over de reductie van de planlasten. Dat zal dit najaar ook gebeuren.

Zoals ik bij vroegere gelegenheden al heb toegelicht in deze commissie, heb ik dan ook, samen met de minister-president en de minister van Bestuurszaken, de concrete voorbereiding opgestart tot de opmaak van een voorontwerp van kaderdecreet inzake de planningsverplichtingen. Dit kaderdecreet heeft een tweevoudig doel. Enerzijds beoogt het een afstemming en graduele vermindering van de planverplichtingen, al dan niet gekoppeld aan specifieke subsidies, voor de lokale besturen. Anderzijds scheidt het een kaderregeling voor het geheel van subsidies die de Vlaamse overheid onder voorwaarden toekent aan de lokale besturen. Het sluit ook aan bij de beleidscyclus die is opgenomen in het Gemeentedecreet.

Zoals aangekondigd in mijn beleidsbrief Binnenlands Bestuur zal ik dit kaderdecreet zo spoedig mogelijk voorleggen aan het Vlaams Parlement. Het is de bedoeling om dat zeker nog te doen in de tweede helft van dit jaar. Zo willen we tot een reductie van die 34 plannen komen en tot een soort harmonisering op het vlak van allerhande modaliteiten die vandaag bestaan.

Het is een van de grote uitdagingen waar deze Vlaamse Regering voor staat. Deze politiek wordt allang in de steden gevoerd, en het is een voorbeeld van integrale beleidsontwikkeling en beleidsuitvoering om sectoroversijgend dingen te verwezenlijken. Vlaanderen is lang nog niet zo ver. Wij bekijken alles door een sectorale bril waardoor integrale voorstellen van het lokale niveau door de sectorale mangel worden gehaald. Daardoor worden lokale raspaardjes soms verminkt tot dromedarissen of corned beef, en dat kan niet de bedoeling zijn. Een van de methoden om dat soort operaties tegen te gaan is net dat kaderdecreet, dat voor de lokale besturen moet uitmonden in een reductie van de planverplichtingen.

Mevrouw Joke Schauvliege: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Voor alle duidelijkheid, het gaat niet over een concreet probleem dat zich zou voordoen in mijn gemeente, zoals u laat uitschijnen.

Ik krijg die verontrustende signalen echter uit het brede Vlaamse middenveld. Op de website van het agentschap voor Binnenlands Bestuur staan de verschillende werkbladen 'Algemeen beleidsprogramma' en 'Beleidsnota van het budget', maar die zijn echt in tegenstrijd met de sectorale plannen die opgemaakt moeten worden. Daar staat dat een college zelf doelstellingen moet bepalen, los van de sectorale beleidsplannen waaraan het volop aan het werken is.

Hoe zit het nu? Moeten de gemeenten er inderdaad een voorafname op doen? Welke zin heeft het nog om bijvoorbeeld met de stuurgroep Jeugdbeleid samen te gaan zitten als los daarvan een andere werkgroep andere doelstellingen kan formuleren? U begrijpt dat daar verwar-

ring over ontstaat. U zegt dat het maar een voorbeeld is en dat het lokale bestuur dit niet moet volgen, maar u weet dat heel wat lokale besturen daar wel de mosterd halen. Dit is terecht, denk ik, want daar kunnen ze hun vragen stellen en worden ze op een correcte en efficiënte manier geholpen. Het is echter dubieus dat zulke voorbeelden op de website worden gezet waardoor wordt vooruitgelopen op de sectorale plannen die de gemeenten nog aan het ontwikkelen is, en de gemeenten krijgen daardoor de boodschap dat ze er niet op moeten wachten maar zelf al hun doelstellingen kunnen bepalen. Ik vroeg me af hoe we daarmee moeten omgaan en waarom het op die manier op die website geformuleerd wordt.

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw uitvoerig antwoord, maar ik vind het ontgoochelend, minstens voor één aspect.

U hebt verwezen naar artikel 146 en 147 over de strategische meerjarenplanning. Ik weet dat er bij de bespreking van het decreet nagenoeg unanimititeit over was omdat een modern gemeentebestuur een strategische meerjarenplanning vereist. Maar u zegt nu dat men dit artikel niet moet uitvoeren omdat u niet klaar bent met een model.

Minister Marino Keulen: Nee, dat is in overleg met de VVSG, met de lokale besturen. U moet het niet omdraaien. U citeert altijd selectief en u trekt selectief conclusies. Dat is uw goed recht, maar het is mijn plicht om dit recht te zetten.

Een en ander in het besluit is op vraag van de VVSG en met dankbaarheid aanvaard omdat we het hebben toegelaten. We staan uiteraard onverkort achter de ideeën en de filosofie van het strategisch meerjarenplan. Het is niet zo dat we niet klaar waren: het is uitgesteld op vraag van de lokale besturen die ook de meerwaarde zien van dit strategisch meerjarenplan maar meer tijd nodig hebben.

Dat is de reden. Maar u moet de bal niet leggen in het kamp van Vlaanderen, wij hebben het uitstel toegestaan op vraag van de lokale besturen om te zorgen dat het op het terrein allemaal gerealiseerd kan worden.

De heer Jef Tavernier: Ik heb u horen zeggen dat een aantal documenten en schema's in de loop van 2008 klaar zouden zijn.

Ik begrijp de gemeenten als ze zeggen dat de Vlaamse overheid moeilijk kan vragen om eind 2007 het plan op te maken als de modellen maar in 2008 klaar zijn. We moeten op dit moment terugvallen op artikel 242 bis van de Gemeentewet om nog iets te hebben van meerjarenplanning en beleidsprogramma.

Ik heb het bij verschillende gemeenten gezien. Ik zou het een regeringsverklaring noemen, vaak voluntaristisch en vrij algemeen. Het is iets anders dan een strategische meerjarenplanning waarvoor het decreet terecht bijna een jaar tijd toekent aan de gemeente.

Het is toch wel nodig. Ik vraag mij af wanneer het komt en of het zal komen. Hoelang wordt het uitgesteld? Dat is toch het instrument voor een legislatuur. Maar je moet het in handen hebben vooraleer – ik overdrijf nu misschien een beetje – de helft van de legislatuur voorbij is.

Minister Marino Keulen: Er zit iets kwaadwilligs achter wat u zegt. U wilt laten uitschijnen dat Vlaanderen niet klaar is en dat de gemeenten daardoor niet weten waar ze aan toe zijn. We hebben de gemeenten op hun vraag voor een aantal zaken uitstel gegeven. Als dat uitstel voorbij is, zullen we ervoor zorgen dat die documenten er zijn.

Het is ook niet juist dat er vandaag niets is. Vandaag is er het algemene beleidsprogramma, evenals het meerjarige financieel beleidsplan. Er is een duidelijke strategische planning, zij het zoals ze voorheen al bestond. Collega's met gemeentelijke ervaring weten dat. U zit zelf in de gemeenteraad.

Neem nu dat meerjarige financieel beleidsplan. Het budget bestaat uit de financiële nota en de beleidsnota. Daarnaast is er ook nog het meerjarige financieel beleidsplan. Het budget gaat over het jaar zelf, het meerjarige beleidsplan gaat over de komende drie jaar. We zullen dat in ons strategische meerjarenplan uitbreiden naar de hele legislatuur. U kunt niet zeggen dat er vandaag niet aan strategische planning wordt gedaan. Dat bestaat vandaag, zij het voor de termijn van 3 jaar.

We hebben voor bepaalde zaken uitstel toegestaan omdat de VVSG dat niet één keer, maar ontelbare keren heeft gevraagd. Ik wou daar eerst niet aan toegeven, maar ik heb dat uiteindelijk wel gedaan. Als het uitstel afloopt, zullen wij ervoor zorgen dat die documenten er zijn en zal de VVSG samen met ons ervoor zorgen dat er op het terrein de dingen gebeuren die moeten geschieden.

De voorzitter: De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes: Mijnheer Tavernier, u laat uitschijnen dat geen enkele gemeente klaar is met de strategische plannen. Er zijn toch wel een aantal gemeenten volledig in orde. U hebt het altijd over Aalter, maar in Bredene komt dit volgende week maandag op de gemeenteraad. Zo zijn er nog een aantal gemeenten.

Eigenlijk is er niets nieuws. Vroeger was er ook een financiële meerjarenplanning. Het heeft nu een andere vorm. Elke gemeente die dat niet doet, is slecht bezig.

De voorzitter: Mevrouw Schauvliege heeft het woord.

Mevrouw Joke Schauvliege: Mijnheer de voorzitter, ik had begrepen dat de minister nog wou reageren op mijn bijkomende vraag, waarin ik stelde dat de voorbeelden op de website een voorafname zijn.

Minister Marino Keulen: Dit is een handleiding. Ik heb dit soort vragen graag, want ze zijn goed om de polsslagen te voelen op het terrein. Ik heb de mensen van ABB gevraagd of er klachten of vragen zijn op het terrein. We krijgen daar eigenlijk weinig of geen vragen over. Het is goed dat u dat opmerkt.

Wat op de site staat, is indicatief: een gemeente moet er zich niet aan houden. Een gemeente moet voorlopig, totdat het planlastenreductiedecreet er is, rekening houden met de sectorale bepalingen van de sectordecreten. Het is heel duidelijk dat de verplichtingen die zijn opgenomen in het Gemeentedecreet een stuk kleiner zijn dan de verplichtingen die in de verschillende sectordecreten zijn vervat. Daar is het een zaak van de hele regering – en ik roep alle fracties van de meerderheid daartoe op – om de verschillende sectorministers mee aan te manen om er constructief in mee te stappen, zodat we op het terrein tot minder planlasten kunnen komen.

Wat ook de strekking van het bestuur is, elke verkozenen krijgt applaus door te zeggen dat hij iets zal doen aan de planningsverplichtingen. Daar zijn op een gegeven ogenblik middel en doel met elkaar verward geraakt. Wat bedoeld was als een instrument, is een doel geworden – zeker nadat onderzoek had uitgewezen dat 'Brussel' met die aangeleverde informatie weinig of niets doet. Alleen al door het plan in te dienen, wordt er automatisch geld overgeschreven op de rekening van de gemeente of van de gemeentelijke dienst. De toegevoegde waarde komt lokaal vaak maar een heel beperkte groep betrokkenen ten goede. Lokaal wordt een en ander beschouwd als een vormvereiste en ziet men de inhoudelijke toegevoegde waarde niet meer, dat spoor is men allang bijster geraakt. Daarom moeten wij absoluut doorzetten.

Mevrouw Schauvliege, laat hierover geen misverstand bestaan. De informatie op de site is louter indicatief. De sectorale verplichtingen moeten uiteraard vervuld worden indien een gemeente de centen voor jeugd, cultuur en de andere sectoren niet wil kwijtspelen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

